

SỐ 164

PHẬT NÓI KINH VUA SƯ TỬ TỐ-ĐÀ-BÀ KHÔNG ĂN THỊT

Hán dịch: Đời Đường, Sa-môn Trí Nghiêm.

Ta nhớ vô lượng kiếp quá khứ
Có vua tên là Tố-đà-bà
Vua đó một hôm dạo trong rừng
Quần thần đi theo săn cầm thú
Bỗng đâu sấm sét nổi cuồng phong
Mọi người kinh hoàng, đều phân tán
Chỉ một mình vua lạc vào núi
Gặp sông chết giấc không người giúp.
Có sư tử cái chốn núi sâu
Thấy vua một mình xáp lại gần
Chúng sinh nghiệp ác duyên đời trước
Gieo mầm địa ngục khổ vô tận.
Vua cùng sư tử duyên tiền kiếp
Dục tình khởi dậy cùng giao hợp
Nhiều kiếp ăn thịt, giết chúng sinh
Kết tập nghiệp vào thai sư tử
Liên sinh thân người đầu sư tử
Pha lẫn trượng phu và vua thú
Trưởng thành nhanh chóng mạnh vô cùng.
Hỏi mẹ họ hàng và thân thế
Sư tử mẹ đáp lời con hỏi
Cha con vua Tố-đà, nước Kiệt
Con nghe vội đến để kiếm tìm
Nước Ma-kiệt-đề nơi vua cha
Trình bày kể lể hết sự tình.
Vua nghe tự biết nhận làm con
Nhưng vì vua cha tuổi đã già
Đặng quang con mới lên làm vua
Hiệu là Sư Tử Tố-đà-bà.
Ngự điện triều chính trị muôn dân
Sư tử dần dà nghiệp ác cũ

Nhiều kiếp ăn thịt hại chúng sinh
Làm vua nhưng không ăn lúa gạo
Chỉ ăn chim thú ở núi sông
Khi sắp cung tiến các thứ thịt
Thình lình bị chó ngoạm tha đi,
Thiếu thịt đầu bếp sợ vua chém
Vội chạy tìm bắt đứa trẻ con
Lén chặt đầu, cổ và chân tay
Nấu hết trong vạc đem cung tiến.
Vua ăn thịt đó khen rất ngon
Ham thích chất thịt như đốt củi
Vua hỏi Thực quan: Thịt gì thế?
Thực quan hoảng sợ tâu vua rõ
Vua tha tội hết, chớ buồn lo
Mỗi ngày cung tiến thịt này đến
Đầu bếp vâng lời đại vương dạy
Đổi dạng mỗi ngày trộm một trẻ.
Trộm bắt nam nữ đã nhiều năm
Giống như La-sát, như điều hâu
Dân chúng trong nước mặc áo tang
Vì mất con ai cũng kinh hoàng
Năm tay ngơ ngác cùng nhau hỏi
Nghẹn ngào chỉ biết nói trời cao.
Người trong xóm bắt giữ tên giặc
Giặc bếp tổ không phải do tôi
Mọi người nghe vậy can gián vua
Vua nghe phần nộ, giận dữ trách.
Bây giờ âm thầm bắt trẻ con
Từ nay mỗi ngày bắt một người
Dòng họ, quan dân, ăn thứ tự
Như dê trong chuồng bị kéo đi.
Cả nước tuyệt vọng không nơi cáo
Cùng đến vương cung muốn trừ vua
Vua ở lầu cao cúng quỷ thần
Xin chim ưng đưa thoát nạn này.
Nếu được chim bay giữ các cõi
Đầu vua trăm nước cúng thần núi
Sư tử thú dữ quen thói ác
Liên được chim giúp bắt các vua,
Trời nhốt trên núi cao chót vót
Bắt được chín mươi chín quốc vương
Chỉ thiếu một vua, định đem tế
Sư tử hạ xuống để kiếm tìm.
Lúc ấy Bồ-tát, vua Vương xá
Hiệu Văn Nguyệt đang tắm trong vườn

Sư tử thấy vua ngồi đá ngọc
Vội đến kéo tay muốn bắt đi.
Lúc ấy vua Văn Nguyệt rơi lệ
Sư tử hỏi vua vì có chi
Ta nghe đại vương trí dũng mãnh
Bồ-tát không tiếc thân, của cải
Nếu cũng như đây nên phải nhẫn
Làm sao tự tại được sâu khổ?
Văn Nguyệt đáp vua Sư tử rằng:
Tất cả sâu khổ chẳng bằng Từ
Bồ-tát tu hành đại Từ bi
Tôi nay lo vua trăm nước kia
Một đời phú quý chủ thiên hạ
Ngày nay giam nhốt, chết gần kề
Ta cùng trăm nước cầu pháp Phật
Thỉnh được Pháp sư từ xa đến
Chưa được nghe pháp thầy truyền trao
Muôn dân khát ngưỡng chưa từng nghe.
Ngài thả tôi ra trong bảy ngày
Cúng dường Tam bảo nghe pháp âm
Tập hợp quần thân dạy trao pháp
Tám ngày tôi sẽ đến đại vương.
Do vì Bồ-tát không dối trá
Sư tử hẹn vua đúng bảy ngày
Tám ngày Văn Nguyệt rời thành đến
Xả thân đem thí Sư tử vương.
Lúc đó Sư tử như mây hiện
Bắt lấy Văn Nguyệt đem trước chúng.
Sư tử hỏi vua sao không sợ
Dám ra trước ta như vua thú.
Văn Nguyệt đáp lời vua Sư tử:
Thân này hư giả thí đại vương
Thà bỏ trăm ngàn thân và của
Không phạm dối lời đúng hẹn vua.
Dung mạo vui vẻ phương tiện nói:
Cho ta giây phút nói nhân duyên
Ngài muốn cúng tế quỷ thần tà
Tai họa cho ông và thần thiện.
Mười phương cõi Phật các Thánh hiền
Nhiều kiếp ngài không nghe biết tên
Thân này nhân duyên hợp hư giả
Mạng người điện chớp không tồn tại
Năm căn, sáu thức không nhân ngã
Mắt, tai, mũi, lưỡi xúc làm nhân
Hiện tượng đều biến hóa như huyễn

*Chúng sinh vọng tưởng chấp làm chân.
Xét lại thân từ đầu đến cuối
Chẳng có một chi nào thường còn
Trong sát-na như bọt nước tan
Khổ, già, bệnh, chết cũng vô thường.
Ngày nay dùng thịt để nuôi thân
Cứu cánh không nương về nẻo thiện
Ăn các thịt sát sinh vô lượng
Trong đường ác lần lượt thọ khổ.
Bấy giờ Văn Nguyệt thuyết các kệ
Khuyến hóa Sư Tử Tố-đà vương
Sư tử nghe xong liền hồi tâm
Suy ra tướng thể thật vô ngã.
Sư tử hỏi vua tính thể nào
Cúng tế thân vui không có tội.
Văn Nguyệt đáp: Vua lo ăn chay
Ăn chay không tội, cúng tế trời
Sư tử vâng lời dâng thần núi
Xả thân thí cùng vua Văn Nguyệt.
Các vua bị nhốt chốn núi rừng
Đều đem giao lại vua Văn Nguyệt
Văn Nguyệt dẫn về nơi cố quốc
Đặt vào vương vị trị muôn dân,
Và đưa Sư Tử Tố-đà vương
Trở về cung của Ma-kiệt-đề
Cùng với các quan và trăm họ
Cả nước ăn chay không sát sinh.
Bấy giờ Văn Nguyệt phát đại nguyện
Nguyện khi ta thành Đăng Chánh Giác.
Giải thoát tất cả khắp quần sinh
Các vua này đều thành Phật đạo
Truyền trao diệu pháp cho Sư tử
Nguyện vua tội nặng sớm tiêu tan.*

Lại nhớ quá khứ a-tăng-kỳ kiếp, Thích Đề-hoàn Nhân ở nơi cung trời Đao-lợi, do vì tập khí quen ăn thịt từ đời quá khứ còn lại, nên đã biến thành chim ưng đuổi theo chim bồ câu. Khi đó Ta là vua tên Thi-tỳ, vì thương xót chim bồ câu kia, nên đã cân lường thân chim cắt thịt để thế mạng thay cho bồ câu, vua Thi-tỳ lúc ấy chính là Ta.

Về sau, Ta làm vua tên Văn Nguyệt, khi đó Đế Thích hóa làm chim ưng. Sau đó lại làm vua Sư Tử Tố-đà, Đế Thích vì thử Ta cho nên còn bị sinh đường ác, huống gì là chúng sinh không biết hổ thẹn, chuyên sát sinh, ăn uống máu thịt không khi nào thôi dứt. Tất cả chúng sinh từ vô thủy đến nay, không ai chẳng từng là cha mẹ, thân thuộc, chuyển đổi cả trong loài chim thú, như thế nào ăn thịt lẫn nhau?

Người ăn thịt, trải qua trong nhiều kiếp phải sinh vào loài chim thú, ăn máu thịt của kẻ khác rồi lần lượt đến mạng. Nếu sinh làm người chuyên sát hại, ham thích ăn thịt, khi chết sẽ bị đọa vào địa ngục A-tỳ, không có thời gian tạm dừng sự khổ. Như

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

người có thể trong một đời đoạn trừ được nghiệp sát sinh ăn thịt, cho đến thành tựu quả Phật cũng không bao giờ trở lại ăn thịt.

